

РЕШЕНИЕ

№ 7449

гр. София, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 16.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **4743** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание постъпила жалба от С. И. С. от [населено място] против Заповед №Д-03/11.05.2022 г. на Директора на РИОСВ – С., с която му е наложена принудителна административна мярка „Спиране от датата на връчване на заповедта дейностите по изграждане на ограда на поземлен имот 68134.1935.2553, УПИ IX-961, кв.23, представляващ т. нар. „Боянско блато“. В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е нищожна, като постановена от некомпетентен орган, тъй като не е издадена от Директора на РИОСВ – С., а от друго лице. Изложени са съображения и за нейната незаконосъобразност поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, в нарушение на материалноправни разпоредби и при несъобразяване с целта на закона. Оспорващият твърди, че е лишен от участие в проведеното административно производство, вследствие на което не е установена причината за предприемане на дейностите по изграждане на оградата. Според изложеното в жалбата издаденият административен акт не е и мотивиран. Относно материалната му незаконосъобразност е изложено, че неправилно е прието, че оспорващият е бил длъжен да внесе уведомление за инвестиционно предложение в РИОСВ – С. за провеждане на процедура по реда на екологичното законодателство, тъй като поземленият имот не е част от защитена територия и не попада в границите на защитени зони от екологичната мрежа натура 2000. Имотът представлява урбанизирана територия и за него е наличие ПУП, съгласно който е отреден за жилищно строителство. Счита, че дейността по ограждането му не представлява

инвестиционно предложение по смисъла на екологичното законодателство. Поставянето на лека прозирна ограда не е свързано с извършването на СМР, нито представлява намеса в естествената околна среда и ландшафта. За оградата не се изисква разрешение за строеж, поставянето на същата не застрашава приоритетни обществени интереси, свързани с опазване компонентите на околната среда, нито засяга по неблагоприятен начин местообитания, включени в границите на защитени зони от екологичната мрежа Натура 2000. Не е налице и забрана за ограждането му по чл.48, ал.12 ЗУТ. Същият не попада в горски територии, поради което за него не е приложима забраната по чл.145 ЗГ. По тези съображения, подробно обосновани в жалбата и поддържани в съдебно заседание от процесуалния представител на оспорващия адв.Л. Н. се иска отмяна на оспорения акт. Претендира се присъждането на направените в хода на процеса разноски по представен списък.

Ответникът, Директора на РИОСВ-С., чрез процесуалните си представители в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Прави възражение за прекомерност на претендираните от оспорващия разноски за адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложена е в заверено копие административната преписка. Назначена е и е приета СТЕ, заключението по която не е оспорено от страните.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Оспорващият С. И. С. от [населено място] се легитимира като собственик на идеална част от ПИ 68134.1935.961 / УПИ IX-961/, кв. 23, представляващ т. нар. „Боянско блато“, за което е приложен Нотариален акт №104, том III, рег. № 10368, дело № 463/2019г.

Производството пред административния орган е образувано по повод сигнал с вх.№ С-245/11.05.2022 г., съдържащ данни за изграждане на ограда в цитирания по-горе имот.

Извършена е проверка от служители на РИОСВ-С., в хода на която е установено, че в имота са поставени метални колове (пръти), които се набиват в земната повърхност ръчно. Непосредствено до металните колове са установени 9 топа метална мрежа, както и други колове. Същите са с височина 2,5 м, постановени на 2,5 м разстояние един от друг, като към [улица]разстоянието между двата пръта е 4,0 м. резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол № ПД-ЕБ-05/11.05.2022 г.

Въз основа на това е издадена оспорваната в настоящето производство заповед, с която е наредено спиране на дейностите по изграждане на оградата. В мотивите административният орган е приел, че дейностите попадат в обхвата изискванията по чл.31, ал.1 от Закона за биологичното разнообразие, тъй като възложителят е следвало да внесе уведомление за инвестиционно предложение в РИОСВ-С. за провеждане на процедура по реда на екологичното законодателство.

За изясняване на спорните факти е назначена и изготвена съдебно-техническа експертиза, приета и неоспорена от страните, от заключението на която се установява, че имотът не попада в територия, която е включена в регистрите на защитените зони по 3.. За него е отредено ниско жилищно застрояване съгласно ОУП и действащия ПУП на Столична община като същият отстои на около 1000 м. от границите на

Природен парк „В.“.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Оспорващият е уведомен за оспорения акт на 12.05.2022 г., а жалбата е подадена на 20.05.2022 г. Следователно спазен е законовопредвидения 14-дневен срок за оспорване.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно разпоредбата на чл.168 АПК, съдът преценява законосъобразността на АА, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са разпоредбите при издаването и съобразен ли е с целта, която преследва закона. При преценката си съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в АА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – заместващият Директора на РИОСВ-С., на когото е бил разрешен платен годишен отпуск със заповед №410/03.05.2022 г. на Министъра на околната среда и водите и съгласно заповед за заместване №97/24.09.2022 г. В тази връзка доводите за нищожност, наведени в жалбата, се явяват неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.14, ал. 1 ЗООС, регионалните инспекции по околната среда и водите, дирекциите на националните паркове и басейновите дирекции осигуряват провеждането на държавната политика по опазване на околната среда на регионално равнище. А съгласно ал.4 на същата разпоредба, директорите на РИОСВ, директорите на националните паркове и директорите на басейновите дирекции съставят предупредителни и констативни протоколи, издават предписания, заповеди за прилагане на принудителни административни мерки и наказателни постановления. Доколкото със заповедта е наложена ПАМ, поради липса на подадено уведомление до РИОСВ-С. за провеждане на процедура по реда на екологичното законодателство, то и заповедта е издадена от компетентен орган.

Спазена е установената писмена форма. От формална гледна точка, заповедта е мотивирана, тъй като е посочен издателя на акта, неговия адрес, каква е волята на органа, определен е вида на мярката. Формално са изложени и правните и фактически основания за издаването ѝ. Заповедта е издадена на основание чл.158, т.4, чл.160 от ЗООС, с цел предотвратяване на непосредствена опасност от увреждане на околната среда.

Съдът обаче приема, че не са изложени ясни мотиви, относно необходимостта от подаването на уведомление до РИОСВ-С. за провеждане на процедура по реда на екологичното законодателство, което е дало отражение върху материалноправната законосъобразност на оспорвания административен акт. Няма спор, че разпоредбата на чл.31, ал.1 от З. императивно предвижда, че планове, програми, проекти и инвестиционни предложения, които не са непосредствено свързани или необходими за управлението на защитените зони и които поотделно или във взаимодействие с други планове, програми, проекти или инвестиционни предложения могат да окажат значително отрицателно въздействие върху защитените зони, се подлагат на оценка за съвместимостта им с предмета и целите на опазване на съответната защитена зона. От заключението на изготвената експертиза, което съдът изцяло кредитира и цени се установява, че имотът не попада в границите на такива територии, респ. не попада в обхвата на цитираните норми.

Предвид горното не става ясна причината за необходимостта от провеждане на процедура по ЗООС, тъй като имотът попада в урбанизирана територия, която не представлява част от защитени територии. Посочено е, че за инвестиционни предложения, с които се предвиждат дейности, които са извън обхвата на приложение №1 и №2 ЗООС, определянето на приложимата процедура се определя от компетентния орган. В случая обаче не е посочено какви са визираните инвестиционни предложения, за да може да се направи извод дали дейностите попадат в обхвата на двете приложения или извън него. Единствено е посочено, че дейностите, които са установени да се извършват и съответно се спират са дейности по изграждане на ограда. Целта на извършваните дейности не е установена, за да се приеме, че е налице инвестиционно предложение. Освен това, съгласно чл.10 от Наредба за условията и реда за извършване на оценка на въздействието върху околната среда визира възложител на предложение, включено в приложение №1 към чл. 92, т. 1 ЗООС. В приложение № 1 са изброени множество дейности, над 25, групирани съобразно сферата на обществения живот, в която се извършват, поради което е необходимо да се уточни кое е конкретното инвестиционно предложение, за което е необходимо подаването на уведомление, за да се установи дали то попада в обхвата на приложение №1 ЗООС.

Мотивите, които следва да изложи административният орган трябва задължително да са съобразени с естеството на административния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на компетентния административен орган, който е издал акта, така че да дадат реалната възможност на лицето, чиито права са засегнати от акта да се запознае с основанията за издаване на административния акт, а на компетентния съд да се даде възможност по този начин да упражни своя контрол. Съдът не е длъжен да установява, какви са били съображенията на административния орган, а следва да провери тяхната законосъобразност и правилност. При липса на пълнота на мотивите в административния акт тази проверка е невъзможна, поради което е налице основание за отмяна на оспорената заповед по чл.146, т.4 от АПК.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на направените в настоящото производство разноски. Съдът приема обаче че същите са доказани до размер от 410 лева, от които 10 лева внесена държавна такса и 400 лева възнаграждение за вещо лице по назначената и приета СТЕ. По отношение на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 2400 лева, съдът приема, че не са налице доказателства за плащането му. В тази връзка са представени договор за правна помощ и фактура, като в тях е уточнено, че плащането е по банков път по съответната банкова сметка, която е посочена. Доказателства за осъществен банков превод обаче не са представени по делото. Според съда издадената фактура не е доказателство за плащане, а такова плащане следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи го. Съгласно тълкувателно решение № 6/2012 от 6 ноември 2013 год. на Върховния касационен съд на Република България, Общо събрание на Гражданска и Търговска колегия, т.1. „Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.” Следователно, тъй като в случая

начинът на плащане на възнаграждението е по банков път, задължително се изисква представяне на доказателства за това. След като доказателства за извършено плащане по банков път (платежно нареждане, извлечение от сметка или др.) не са представени по делото, не може да се приеме, че е налице надлежно доказване на платено адвокатско възнаграждение. Предвид това разноските, които следва да се присъдят на жалбоподателя са в размер на 410 лв. – за държавна такса и депозит за експертиза. Тази сума ЮЛ, а именно РИОСВ - С., чийто орган е издал оспорения акт, следва да бъде осъдена да заплати на оспорващата.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №Д-03/11.05.2022 г. на Директора на РИОСВ – С., с която на С. И. С. от [населено място] е наложена принудителна административна мярка „Спиране от датата на връчване на заповедта дейностите по изграждане на ограда на поземлен имот 68134.1935.2553, УПИ IX-961, кв.23, представляващ т. нар. „Боянско блато“.

ОСЪЖДА Регионална инспекция по околната среда и водите-С. да заплати на С. И. С. от [населено място] деловодни разноски в размер на 410 /четиристотин и десет/ лева. Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: